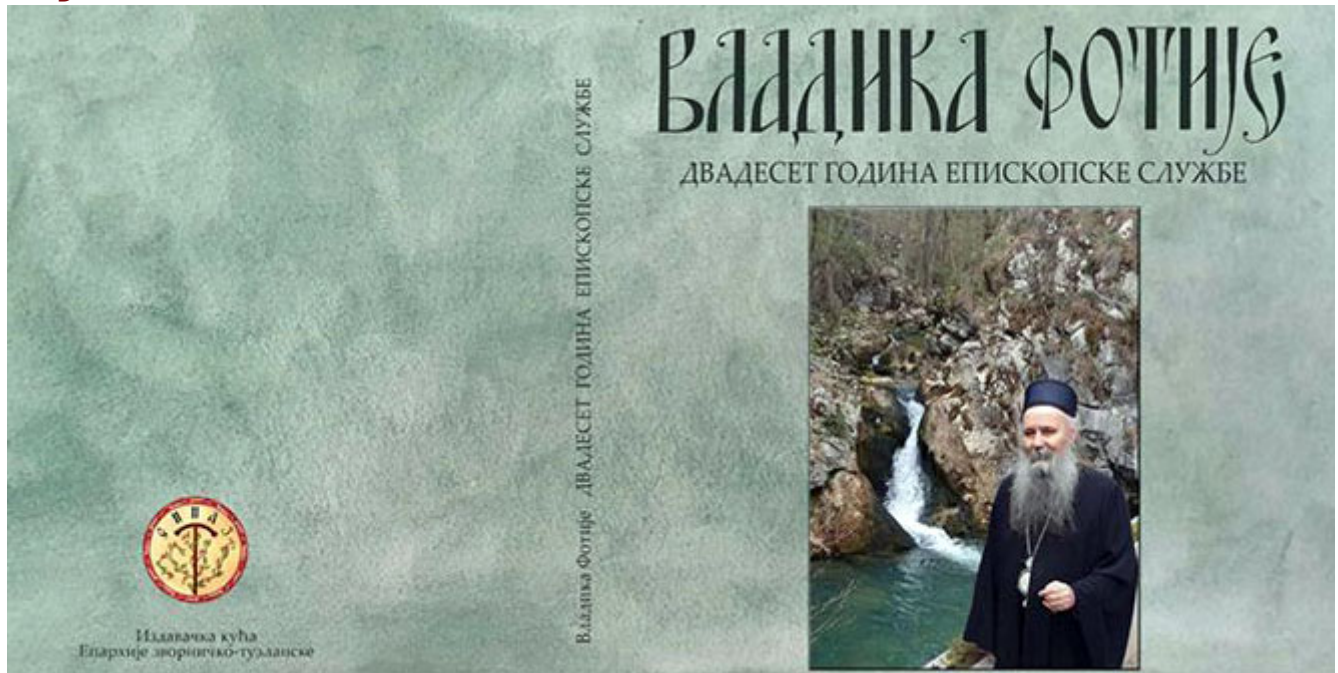

Владика Фотије: Двадесет година епископске службе

Свака споменица је свједочанство епохе и незаобилазно штиво у историјским и социолошким истраживањима, али превасходни циљ монографије која приказује дјелање Епископа Цркве јесте – као и све у њој – изграђивање Цркве

Издавачка кућа Епархије зворничко-тузланске Синај је објавила књигу Владика Фотије: Двадесет година епископске службе у којој се пред очи припадникâ Новог Израиља и пред суд историје и Есхатона износе поуке и поруке, бесједе и интервјуи, апели и апологије Његовог Преосвештенства Епископа зворничко-тузланског г. Фотија. Књигу је – сабирајући Епископове ријечи посијане од Јадрана до Посавине – приредило Сестринство манастира Светог Василија Острошког у Бијељини.

Свака споменица је свједочанство епохе и незаобилазно штиво у историјским и социолошким истраживањима, али превасходни циљ монографије која приказује дјелање епископа Цркве јесте – као и све у њој – изграђивање Цркве. Књига која је пред нама доноси управо такве плодове. Кроз упознавање са омладинским данима и студентским добом будућег Епископа, његовим призивом ка монашком подвигу, просветним радом у Богословији

Светог Арсенија Сремца у Сремским Карловцима, избором на катедру Епископа Далмације и доласком на трон Епископа зворничко-тузланских стичемо увид у биографију човјека коју је обликовало искуство Цркве, а који је касније својим подвигом – носећи бреме страдајуће Далмације – свједочио искуство Цркве на простору и у времену у којем је све (било) прихваћеније и пожељније од апостолског и отачког исповиједања вјере у Богочовјека.

По(р)уке које казује епископ Фотије кроз литургијске бесједе, есеје у богословским часописима, интервјуе штампаним и електронским медијима, расписе свештенству и монаштву, јавна обраћања државним званичницима у протеклих двадесет година нам помажу да разумијемо (еклисијалну и друштвену) збиљу у којој јесмо. Међутим, њихова највећа вриједност јесте – како би казао Апостол који је рађао Цркву и у Далмацији – призив свакоме ко их (про)чита ка узрастању у мјеру раста пуноће Христове. Основни извор Епископових поука је живот у Цркви. Не можемо се не сјетити мисли Преподобног Софронија који ће казати да би у случају да нестане последњи примјерак Светог Писма Црква била у стању да поново напише Свето Писмо, јер су светописамски списи рођени у њој и јесу израз њеног искуства. Дакле, искуство Цркве које је Епископ учинио својим искуством је извор ријеке која (је) напаја(ла) богожедне душе. Разумије се да су Јеванђеље и посланице Апостола неизоставни оријентири у поукама епископа Фотија. Такође, јасно су уочљиви утицаји дјела Светих Отаца и поука древних пустиножитеља сабраних у монашким зборницима. Треба казати да се препознају и утицаји античких и савремених философа, а посебну љепоту књизи даје позивање на савремене књижевнике као што је Џорџ Орвел, чији (аутобиографски) романи су инспирација многих бораца против модерног робовласништва и обезличностњеног економског система.

Слово која би могло да илуструје Епископов богословски поглед и – у стилу Георгија Флоровског – стваралачки приступ светоотачком и аскетском наслеђу је Бесједа о старом и новом човјеку изговорена у Шибенику на дан прослављања Светог Саве Српског, 2013. године. Епископ се – не губећи богословску дубину – изражава једноставним језиком о протологији и есхатологији, христологији и антропологији, амартологији и аретологији. Светоотачки језик, будући неријетко непрозиран, Епископ прилагођава уху савременог човјека, који није увијек у стању да се креће по висоравнима византијског теолошког наратива.

Ријечи свједоче о дјелима. Дјела потврђују ријечи. Господ Исус Христос нас учи да однос према другом одређује нашу христообразност. Добро знајући да

је тако, епископ Фотије је основао у Далмацији Фонд Милостиви Самарјанин, а одмах по доласку у Бијељину Добротворну организацију Богородице Тројеручице. Носећи патњу другог као своју патњу – јер нико не живи и не умире самоме себи – Епископ пише распис својим свештеницима 2015. године у којем их подсјећа на неопходност добротољубиве дјелатности.

Од древних времена старјешине Цркве су владајућим структурама упућивали писана обраћања у којима су се заузимали за своје словесно стадо. Писмо епископа Фотија Предсједнику Републике Хрватске из 2010. године – у којем изражава забринутост због нове манифестације усташке идеологије кроз злоупотребу вјере – може стати у ред древних апологија из периода прогонитељског односа Римске империје према Цркви.

Зборник у којем су сабране ријечи Епископа Фотија о нашем животу у Логосу и Логосовом животу у нама – како је Цркву назвао један учитељ богословља – помоћи ће нам да пронађемо чврст ослонац и да не потонемо у овим смутним данима, оптерећеним духовним, политичким, социјалним и епидемиолошким ломовима.

spc.rs